

EL GIRONÈS *dani vivern*

Girona ha votat | Girona, Salt, Sarrià de Ter i Sant Martí de Llémena, a l'abril; Besanó, al febrer; i abans, Casà, Llambilles, Campllong i Sant Geroni: les consultes populars sobre la independència s'han prodigat al Gironès com a la resta del territori. Serà per la crisi, per l'abúlia general, o perquè la psique col·lectiva està adoptant altres paradigmes, però l'efervescència de votacions i la proliferació d'urnes no han produït tanta estripada de vestidures entre la caverna mediàtica madrilenya com es podria haver esperat. ¿Potser perquè, en el fons, no s'ho acaben de creure o perquè se saben amb la paella pel mànec?

Sigui com sigui, l'exercici democràtic i pacífic d'aquesta consulta popular ha deixat perplexos els observadors que, amb més o menys voluntat de ficar-hi cullerada, s'han quedat amb les ganes de trobar-hi pèls. Però d'aquesta perplexitat no en trauran gaires conclusions positives: no es pot esperar gaire res d'un país en què són els pobles i viles els que donen exemple de democràcia, mentre als estaments més emmidonats de la cúpula judicial se'ls permet que passin anys marejant l'Estatut i impeding accions de reivindicació històrica.

Tant de bo la pràctica de referèndums s'estengués també a la convocatòria d'altres consultes per canviar, establir o impugnar projectes, normes, lleis i decisions de les quals depèn el més o menys bon viure de cada dia. Com fan a Suïssa.

JORDI RAMOT. FOTO ALZADO.ORG

Wikiloc: rutes del món a la xarxa

| Jordi Ramot és enginyer de programari i impulsor de Wikiloc, un espai a la xarxa que permet compartir rutes de muntanya. La seva idea -iniciada com a *hobby*- s'ha convertit en una eina amb la qual es poden consultar, des de qualsevol ordinador, 100.000 rutes d'arreu del món. L'acollida que ha tingut la iniciativa -nascuda a Girona- ha propiciat que els aficionats a la muntanya dels cinc continents vagin dipositant en aquest espai virtual una col·lecció d'itineraris que va creixent dia a dia. Els internautes hi poden seguir i analitzar amb gran realisme les rutes escollides, amb el suport d'eines com Google Maps o Google Earth, i d'entitats com l'Institut Cartogràfic de Catalunya. L'espai es pot consultar a l'adreça <http://ca.wikiloc.com/wikiloc/home.do>.

Qui els ho havia de dir, als pioners de l'excursionisme i el muntanyisme català, fa cent anys, que aquelles caminades es podrien resseguir des de casa i des de tot el món gràcies a un gironí...

EL PLA DE L'ESTANY

xavi xargay

Rodajoc | Per primera vegada es va celebrar a Banyoles el Rodajoc. Es tracta d'una iniciativa endegada fa anys al barri del Raval barceloní per aprofundir en la interculturalitat a través de l'esport. Enguany, a la plaça de les Rodes i a la plaça Major de Banyoles, els alumnes de primària de tota la comarca varen participar en aquesta activitat,

XAVI BARTHELLÍ

promoguda pel Consell Esportiu del Pla de l'Estany, pel Centre de Recursos Pedagògics comarcal i pel col·lectiu de mestres d'educació física de primària de la comarca. Els responsables de monitorar els jocs tradicionals i forans varen ser els alumnes de cicle de grau superior d'activitats físiques de l'IES Pere Alsius i Torrent de Banyoles, sota la supervisió del seu professorat. Les criatures varen acabar encantades, suades i afamades -imagineu-vos: se'ls va oferir una poma per esmorzar! Valga'm Déu!-. L'èxit promet noves convocatòries anys a venir.

Roda Estany | Que l'ésser humà es mou a partir dels reptes és un fet que la història demostra contínuament. També demostra, lamentablement, que hi ha reptes i reptes hi ha. Un d'aquests diumenges, anant a passejar per l'estany, tot xino-xano, vaig veure un ciclista que passava per la carretera una i dues i tres i quatre i tantes vegades que el cap em va començar a fer giragonses; vaig témer, preocupat, trobar-me en un tèrbol remolí espai-temps: o jo no em movia (tot i que l'experiència em deia que sí) o l'espai es repetia amb precisió obsessiva. Més tard vaig saber que, en homenatge a un company atropellat mentre s'entrenava, un esportista de ciclisme extrem volia fer 60 voltes a l'estany. En anys anteriors ja havia fet tests de 200 i de 300 kilòmetres; es plantejava fer-ne 400, però no els va acabar. L'homenatge està bé, les voltes a l'estany no estan malament, però és que hi ha uns reptes que jo, tot xino-xano, mai no entendre.

I torna al Born | O, per ser més exactes, al Tint. Perquè, vint anys després d'haver exposat per primera vegada

XAVI XARGAY

al Tint, els artistes Enric Amer, Jaume Geli, Josep Masdevall i Silvestre Oliveras presenten «L'Exposició de l'any. Segona vegada». Les obres que s'hi mostren estan realitzades a vuit mans (els autors es reunien periòdicament i s'intercanviaven el material); el resultat final acaba essent una proposta atractiva: negar l'estil personal per tal de fondre's en una obra autènticament col·lectiva. Els artistes van estudiar belles arts a Barcelona en la mateixa promoció i durant uns anys també van compartir pis d'estudiants. L'exposició no traspua nostàlgia, sinó rigor. Però em queda un dubte: és millor la passió de la primera vegada o la saviesa de la segona?

LA SELVA

joan domènech

Un home de mar excepcional | Se'l coneixia a bastament a tota la Selva Marítima i a tota la zona costanera gironina per extensió. Pescador des de jove, patró de teranyina, president de la Confraria de Pescadors durant trenta-dos anys, creador d'una taverna típica -Sa Xarxa- en el temps del turisme, havia mantingut contactes sovintejats amb tots els estaments vinculats al mar. Però, més enllà de l'activitat professional, Joan Sala Lloberas, que és el protagonista d'aquesta crònica, havia immortalitzat l'ambient dels pescadors i el paisatge litoral en quadres singulars i en llibres oportunistes. Nascut el 1925, Sala Lloberas va sentir de seguida l'atracció pel dibuix i la pintura. Als dotze anys conegué

l'aquarel·lista Joan Llaverias, que passava els estius a Lloret, i sortí a pintar al seu costat. Freqüentà l'Escola d'Arts i Oficis que el pintor Joan Orihuel creà a la vila de marina en temps de la Guerra Civil. I també conegué i tractà altres artistes, com Ardanuy i Ventosa, que influïren en la seva formació. Participà en diverses exposicions col·lectives, i la primera d'individual la va fer l'any 1965. Tenia una pintura molt personal, eminentment figurativa, on dominaven els tons foscos, blavosos, verdosos, grisos, sense oblidar les ambientacions rogenques de les sortides de sol o dels captards. Era un excel·lent dibuixant de paisatges costaners a la ploma. Conscient de la progressiva desaparició del món de la pesca tradicional, va assumir, un bon dia de començament de la dècada de 1980, la responsabilitat de deixar constància per escrit d'aquell ambient irrepetible que havia viscut. L'any 1982 va redactar i il·lustrar un calendari referit als pescadors, on relatà vivències i explicà ormeigs. Aquell treball l'incentivà a seguir endavant seriosament, i el van seguir diversos llibres: *La gent de mar a Lloret* (1984), *Anècdotes i fets* (1990), *La costa de Lloret* (1990), *La pesca* (1994, en col·laboració amb l'autor d'aquestes ratlles), *El barri de Venècia*. *Mirant enrere* (1995, dedicat a la descripció del seu barri nadiu), *Històries de rem i de vela* (2006), *Lloret, imatges d'un passat* (2007, recull de dibuixos a ploma) i *Els nostres peixos* (2008). Cap a final del 2009 va córrer la veu que es trobava malament i que patia una greu malaltia al cap. Tot i que el vèiem encara animat, ha sucumbit en pocs mesos. Va morir el 15 de març, als 85 anys, i l'endemà, mentre l'enterraven, casualment a la platja de Lloret es tirava l'art,

un sistema de pesca ja en desús que es practicà aquell dia per poder ser filmat per TV3. Tot un símbol i un homenatge. Pocs dies després, s'improvissà una exposició pictòrica en record seu i es va publicar el seu llibre *Expressions i dites lloretenques, mullades d'aigua salada*, editat a corre-cuita perquè Joan Sala el pogués veure, cosa que no succeí. La costa selvatana ha perdut el notari d'una part de la seva vida. Un personatge important.

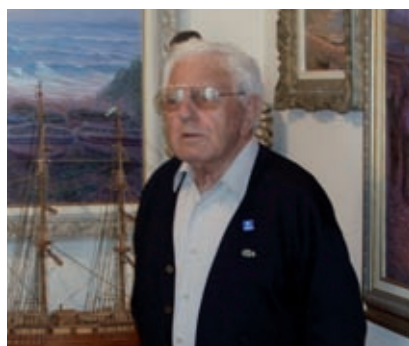
LA CERDANYA

erola simon

Rosa Aguilar i Puigcerver, cerdana de l'any | Des de fa 25 anys, l'Institut d'Estudis Ceretans, els Amics de Cerdanya i Ràdio Pirineus reconeixen anualment amb el títol de cerdà o cerdana de l'any la tasca feta en pro de la cultura i societat cerdana a persones, entitats i institucions de la comarca. Enguany el jurat ha volgut premiar la tasca de la Semproniana, pseudònim conegut de l'escriptora puigcerdanesa Rosa Aguilar i Puigcerver. Sóc testimoni de l'orgull i alegria amb què la Rosa ha rebut primer la notícia i després el premi, cosa que, al meu entendre, dóna tot el sentit a un guardó com aquest.

Cabrinetty, recordat per subscripció popular | Lolotí Marià Vayreda, en el seu llibre *Records de la darrera carlinada*, fa referència al brigadier liberal Josep Cabrinetty. Parlant dels èxits de les seves campanyes amb els generals Savalls i Tristany, diu amb aquestes paraules: «Proesa consemblant es reproduïa al cap de poc a Berga, amb millor

XAVI XARGAY

JOAN SALA LLOBERAS

ROSA AGUILAR. FOTO EROLA SIMON